

IES La Senda
Quart de Poblet

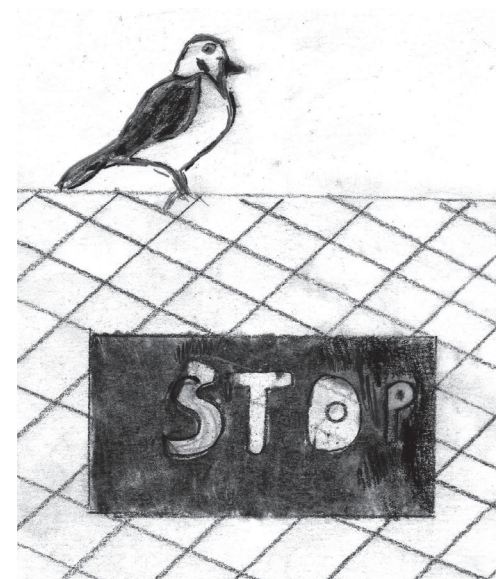
**LA SENDA
REVISTA
especial
migracions**

abril 2019

Sumari

- 3 Editorial
- 5 Què és?
- 13 Mediterrani
- 18 Amèrica Llatina
- 22 Prejudicis i estereotips
- 27 Motius professionals

Portada: Laura Alfaro 3r ESO B
Contraportada: Pablo Gabaldón 3r ESO B

Jesús Ramírez Ibarra 3r ESO C

Editorial

La immigració, l'emigració, els refugiats. Aquest serà el tema que tractarem enguany en el monogràfic de la revista que anualment publiquem.

El motiu? Us el podeu imaginar. Les notícies sobre Veneçuela, Síria, les pasteres al Mediterrani, la tanca de Melilla... ens arriben cada dia a través de la televisió, els periòdics, la ràdio.

I, de seguida, comencem a escoltar opinions: Els acollim? Els rebutgem? I aquestes dues postures encenen acalorats debats entre els ciutadans.

Possiblement, som desmemoriats i irreflexius. I és que les migracions començaren fa milers d'anys. Sí, l'ésser humà ha fugit del fred extrem de la glaciació, de la fam, de la guerra... de qualsevol circumstància que significara la mort.

Mirem-nos. De segur que algun avantpassat nostre, més o menys pròxim a nosaltres, vingué d'altres terres per a millorar econòmicament. De segur que algun familiar nostre, més o menys pròxim a nosaltres, viu a l'estranger per poder exercir una professió. De segur que algun parent nostre, més o menys pròxim a nosaltres, es va haver d'exiliar després de la nostra Guerra civil i va estar en un camp de refugiats a França...

En qualsevol cas, ací teniu el treball dels vostres companys. I que comence el debat!

Què és?

«Avui en terres de França
i demà més lluny potser,
no em moriré d'enyorança
ans d'enyorança viuré.»

Pere Quart. Corrandes d'exili

Lucía Valera 3r ESO C

Migració

La migració és el desplaçament d'un lloc d'origen cap a una altra destinació. Hi ha diferents tipus de migracions i depenen:

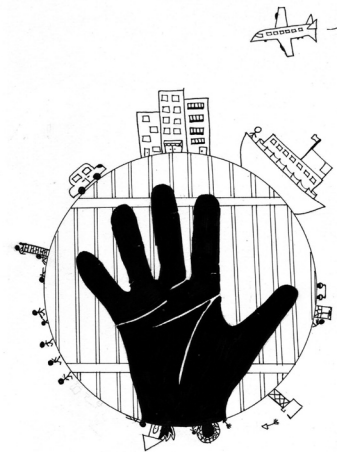
- Del **temps**. Serà temporal quan el migrant, després d'un temps, torna al seu lloc d'origen o permanent si el migrant es queda per sempre al lloc on ha anat.
- La **destinació**. Serà interna quan el lloc de destinació és dins del mateix país o externa si el migrant se'n va a un altre país.
- El **caràcter**. Serà forçada quan el migrant se'n va a un altre lloc sense voler, com per exemple quan hi ha un conflicte al seu país, o voluntària si el migrant se'n va a un altre lloc perquè vol millorar la seua vida.

La migració es produeix per causes ecològiques com catàstrofes naturals que obliguen les persones a abandonar la seua residència, per causes econòmiques, com la falta de desenvolupament dels països o les crisis, motius pels quals les persones busquen llocs amb més oportunitats econòmiques, o per causes polítiques, per evitar persecucions i evadir la intolerància i les guerres.

Les migracions beneficien les xarxes criminals amb les quals els migrants contacten, també els gestors de centres de detenció per a migrants, les empreses que proporcionen guàrdies i escoltes, els fabricants de les armes i la tecnologia per a la vigilància de les fronteres.

Els països que més migrants arrepleguen des dels últims 25 anys són Estats Units, Alemanya, Rússia, Aràbia Saudita, Regne Unit, França, Canadà... però el major és Estats Units.

Paula Pineda 3r ESO B

Ainhoa Plaza 3r ESO B

Tipus de migracions

Ja sabem que el terme immigració fa referència a la persona que arriba a un altre país per residir-hi, generalment per motius econòmics, polítics o acadèmics, i que és el fenomen que es dona especialment en països que es troben travessant moments de crisi, ja que una important porció dels seus habitants busca traslladar-se a un altre país a la recerca d'una millor qualitat de vida.

La immigració, de tota manera, sol ser criticada per certs sectors socials del país d'acollida. N'hi ha que troben en els immigrants els responsables dels problemes econòmics i socials, encara que les estadístiques mostren que aquestes persones aporten, amb el seu treball i contribucions, més recursos que els que consumeixen. Això no impedeix, però, que molts immigrants patiscen la discriminació. El menyspreu als immigrants representa un problema molt greu.

Això no passa sempre, sinó que es dona en persones amb una pobresa cultural, sense les eines necessàries per analitzar la realitat per elles mateixes i traure les seves pròpies conclusions. D'altra banda, la immigració ha estat responsable de l'enriquiment de diverses nacions al llarg de la història. Actualment, aquest fenomen s'estén a tot el món, gràcies als avanços en la comunicació, que ens permeten aprendre de les experiències dels individus que deixen enrere el seu país, els seus costums, als seus amics i familiars per començar de nou.

La influència dels mitjans de comunicació fa que quan parlem de la immigració ens referim només a la que "genera problemes", als ciutadans magribins, als subsaharians, als de països sud-americans, de l'Est d'Europa..., a les persones que no tenen papers, que no tenen feina, que no tenen casa...

En realitat hi ha més tipus d'immigrants en funció de tres situacions.

1 La situació socioeconòmica:

- Directius d'empreses multinacionals o funcionaris de la Unió Europea que es traslladen per millorar professionalment
- Jubilats que busquen millors condicions de vida (clima suau, menjar sa, preus baixos...)
- Treballadors, qualificats professionalment (operaris, professors d'idiomes, etc.) contractats per a feines específiques.
- Persones pobres i marginades que fugen de la misèria, de l'atur crònic o de la precarietat laboral.

2 La situació administrativa:

- Nacionalitzats al país de destinació: amb iguals drets i deures que els del propi país
- Ciutadans/es de la Unió Europea: poden circular, treballar i establir-se lliurement.
- Amb permís temporal, o definitiu, de residència i de treball.
- Persones en situació irregular, els "sense papers".

3 La situació cultural:

- Grups de persones que parlen la mateixa llengua i tenen costums semblants

als del país. És el cas dels immigrants procedents de l'Amèrica hispana.

- Grups de persones d'ètnies no tan properes, per raons geogràfiques, històriques o polítiques. És el cas dels europeus procedents dels Països de l'Est
- Grups de persones d'ètnies i cultures llunyanes, amb religions, llengües i costums molt diferents. És el cas dels immigrants d'origen africà i asiàtic, principalment.

Espera que aquesta informació ajude a ampliar la visió sobre els moviments migratoris.

Mireia Domingo 3rA

Maria Mezzotero 3r B

La immigració a Espanya

INTRODUCCIÓ: La immigració a Espanya és, des de finals de la dècada de 2000, un fenomen de gran importància demogràfica i econòmica. Les dades d'immigració són un dels components bàsics de la demografia d'Espanya, juntament amb els de fecunditat, mortalitat i emigració.

HISTÒRIA: El dinamisme que va mostrar l'economia espanyola des de mitjans anys 1990 pot explicar el fort creixement de la immigració. Des de l'any 2000, Espanya ha presentat una de les majors taxes d'immigració anual del món (de tres a quatre vegades major que la taxa mitjana dels Estats Units, vuit vegades més que la francesa). Espanya és, a més, el desè país del planeta que més immigrants té en nombres absoluts, per darrere de països com Estats Units, Rússia, Alemanya, Ucraïna, França, Canadà o el Regne Unit. En els cinc anys posteriors a l'any 2000, la població estrangera va multiplicar per quatre, assentant-se al país gairebé tres milions de nous habitants. Segons el cens de 2014, el 10,7 % dels residents a Espanya era de nacionalitat estrangera. A causa de la crisi econòmica que travessa Espanya, del 2010 al 2011, es va produir un descens per primera vegada en la història de 37.056 persones en xifres absolutes.

ORIGEN DELS IMMIGRANTS: La immigració a Espanya és molt variada i està dominada per la procedent d'àrees culturalment properes. A Espanya,

la majoria dels immigrants provenen d'Iberoamèrica, els segueixen després els procedents de la Unió Europea i del nord d'Àfrica. A gran distància es troben els estrangers provinents de l'Europa no comunitària, l'Àfrica subsahariana l'Extrem Oriental, el Subcontinent indi, Amèrica del Nord i Filipines. De la resta d'Àsia i d'Oceania només són originaris el 0,50% restant, mentre que estan registrats un 0,02 % d'apàtrides.

CAUSES DE LA IMMIGRACIÓ A ESPANYA:

La immigració a Espanya presenta un caràcter multifactorial. Entre les seues principals causes es troben:

-El factor més important d'atracció migratòria és el desenvolupament econòmic que ha demostrat Espanya des de 1993. Basada en un creixement de la construcció i el turisme, l'economia espanyola ha vingut requerint des de llavors una gran quantitat de mà d'obra. En 2005, el país havia creat uns 900 000 treballs nets, dels quals prop d'un 40 % s'ha ocupat per estrangers.

-La identitat cultural i lingüística amb Iberoamèrica, d'on procedeixen el 36,21 % dels estrangers que hi havia a Espanya en 2006, és un important factor d'elecció per als migrants d'aquesta procedència.

-La suavitat del clima en el context europeu i l'atracció per la manera de vida, seguint l'efecte Sun Belt. El 21,06 % dels estrangers que hi ha a Espanya procedeixen d'Europa Occidental, especialment de Regne Unit, concentrant-se a les regions insulars i a Alacant i Màlaga. Molts d'ells són immigrants d'alt ingressos: jubilats, treballadors a distància amb Internet o que estableixen negocis, en general relacionats amb

l'hostaleria.

-La proximitat geogràfica al continent africà: amb fronteres terrestres amb el Marroc, les illes Canàries properes a l'oest africà i el propi sud peninsular proper al Magrib. La renda per càpita espanyola era, en 2001, dotze vegades superior a la d'un marroquí; així, la frontera hispanomarroquina és la més desigual en termes econòmics de tota l'OCDE. El 18,13 % dels estrangers censats a Espanya en 2006 procedien d'aquest continent, molt especialment del Marroc.

EL DRAMA DE LA IMMIGRACIÓ, LA GRAN VERGONYA D'EUROPA

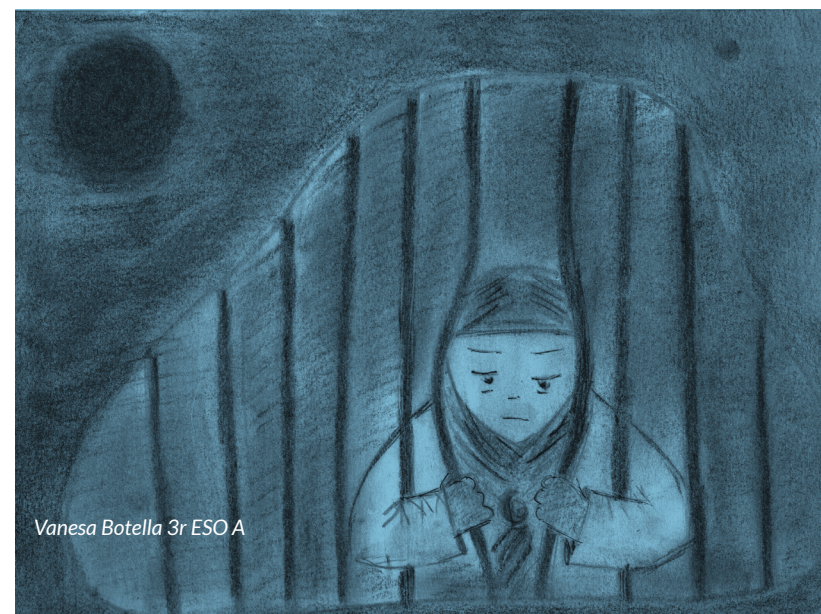
Espanya és la frontera del sud d'Europa, l'entrada de moltes de les persones que arriben en pasteres, o són transportades per vaixells d'ONG, o són rescatades al mar per altres mitjans, fugint de les guerres o de la misèria dels seus respectius països. No és una opció voluntària, és la pura necessitat que els empeny a això, en unes condicions inhumanes.

El problema no és d'Espanya, és un problema d'Europa, al qual ha de fer front. Què passaria si Espanya mirara a una altra banda i deixara passar a tots els que arriben? La majoria d'ells, no volen quedar-se a Espanya, pretenen arribar a altres països com Alemanya, França, Suècia, Suïssa, Gran Bretanya, etc., on els han explicat que hi ha més oportunitats de feina i es viu millor.

No és un tema nou, sinó que ve de lluny. Per què en tants anys s'ha fet tan poc? És que la vida d'aquestes persones val menys que les dels europeus? Sembla que és així. La societat no pot seguir permetent que la situació continue. El mateix que es no es pot consentir que es faça política bruta amb aquest tema. No és ètic, és immoral.

Ningú pot quedar impassible sobre el drama humà que estan vivint centenars de milers de persones. És la gran vergonya d'Europa.

Gerard Pla 3r ESO A

Vanesa Botella 3r ESO A

Les migracions de la Humanitat

La migració és el desplaçament d'una població que es produeix des d'un lloc d'origen a un altre destí i comporta un canvi de la residència habitual.

La història de la humanitat ha sigut la història de grans migracions: en la prehistòria es va iniciar l'expansió de la humanitat; en l'antiguitat, Grècia, Cartago i Roma organitzaven fluxos migratoris com a mètode per establir les colònies per a expandir el comerç de la Metròpoli.

L'Edat Mitjana va ser testimoni de tres processos migratoris massius: les invasions bàrbares, l'expansió de l'Islam i la formació de l'Imperi bizantí.

A partir del descobriment d'Amèrica, milions de persones van emigrar als nous territoris.

LES MIGRACIONS INTERNACIONALS A L'ACTUALITAT

Segons l'Informe sobre Desenvolupament Humà 2009 del PNUD15, existien uns mil milions de migrants en l'actualitat.

Només el 37% de la migració mundial és des de països en desenvolupament a països desenvolupats.

Estats Units segueix sent, com ja és tradicional, el principal país receptor de migrants.

Els països en desenvolupament han anat augmentant significativament la quantitat de persones amb recursos suficients per finançar la migració cap al Nord.

Durant els últims 35 anys, el nombre de

migrants internacionals s'ha més que duplicat. Tot indica que aquest desenvolupament continuarà, potenciant amb gran força la capacitat migratòria d'un major nombre de persones del món en desenvolupament.

LES MIGRACIONS A ESPANYA

La immigració a Espanya va augmentar significativament a principis del segle XXI fins arribar a formar el 12,2% de la població.

Des de 2011, la immigració a Espanya ha anat baixant cada any i en 2017 havia baixat un 20,5%. Des d'aleshores, Espanya ha passat de ser un país generador d'emigració a ser un receptor de flux migratori.

Amb la crisi del petroli, l'emigració d'espanyols a l'estranger va començar a deixar de ser significativa i es va produir el retorn de molts emigrants espanyols que es manté hui en dia; un fet que es creu que ha sigut forçat pel descens de l'atractiu laboral dels països d'acollida i qüestions relacionades amb assumptes de pensionistes.

El factor més important d'atracció migratòria és el desenvolupament econòmic que ha mostrat Espanya des de 1993. Eixe desenvolupament de l'economia espanyola ha estat basat en un creixement de la construcció i del turisme. La conseqüència més cridanera de la immigració a Espanya ha sigut l'augment de la població entre 1998 i 2005. Una de les conseqüències de la crisi econòmica de 2008-2010 és l'alta taxa d'atur a Espanya i la tornada dels migrants al seu lloc d'origen.

Nerea Miguel 3r ESO A

Sara Vargas 1r BAT B

Immigració il·legal a Espanya

La immigració és el moviment de població que consisteix en l'arribada de persones a un país o regió diferent del seu lloc d'origen per a establir-s'hi.

Es considera immigració irregular o il·legal la migració de persones a través de les fronteres sense atendre els requeriments legals del país de destí.

La persona que es troba en aquesta situació s'anomena immigrant irregular o il·legal.

A Espanya, la xifra d'immigrants il·legals arribats en 2018 supera la de 2017, 2016 i 2015 junts. En aquest any passat quasi 60.000 immigrants irregulars han arribat a Espanya, un 129% més que en 2017. Molts dels immigrants arriben en pasteres que van pel mar, plenes de gent a vessar i jugant-se la vida per buscar-ne una de millor. Fugen de guerres, conflictes socials, falta d'aigua o aliments, períodes de fam... L'any 2018, uns 2000 immigrants moriren al mar Mediterrani.

El govern de cada país té l'obligació de regular aquests moviments migratoris i vetllar per les persones que arriben al seu territori. En 2018 tots els estats membres de l'ONU, a excepció dels Estats Units, arribaren a signar el primer acord global per tal de gestionar els moviments migratoris de forma integral i a escala internacional. El primer pacte mundial per a la migració segura, ordenada i regulada consta de 23 objectius entre els quals es troben mesures concretes per a millorar la

protecció dels immigrants i garantir-los els serveis bàsics i el dret a rebre salut i educació als seus països de destí. A més a més, aquest document inclou mesures contra el tracte de persones, la separació de les famílies i altres punts que garanteixen la tornada segura i digna dels immigrants deportats i la no expulsió d'aquells que s'enfronten a un risc real i previsible de mort, tortura o altres tractes inhumans.

Cal enderrocar mites sobre aquest col·lectiu i, com diu Gómez Camacho, reconèixer els immigrants no sols perquè són éssers humans, i els seus drets han de ser respectats en totes parts, sinó perquè, a més a més, són contribuents centrals en el desenvolupament internacional.

Alberto Hidalgo 3r ESO C

Sento Mari 3r ESO A

Drets fonamentals

En aquest article parlarem dels drets fonamentals dels immigrants en situacions irregulars a la Unió Europea.

El terme “immigrant en situació irregular” es referix a les persones que no tenen la nacionalitat de cap país membre de la UE i que es troben en algun d'aquests sense visat ni permís de residència.

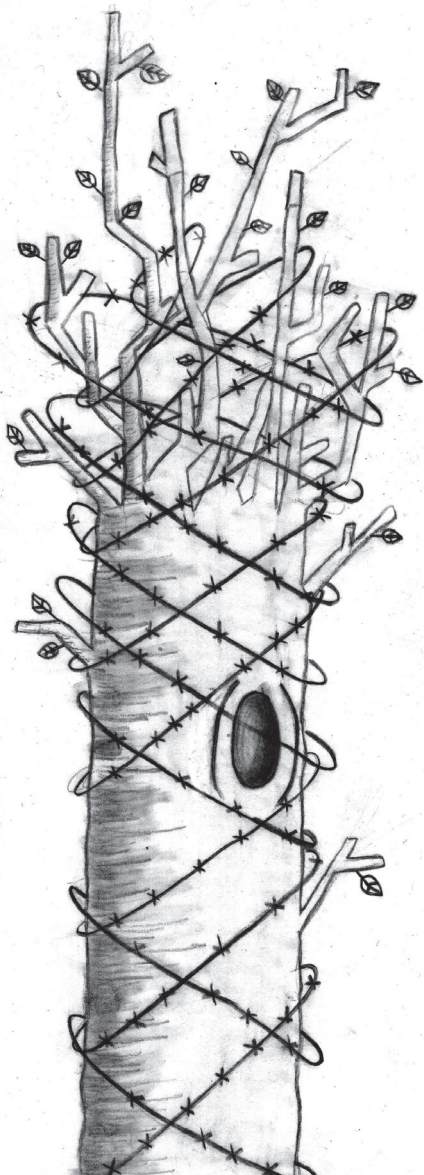
Pel que fa al context polític, encara que els membres de la UE no tenen obligació d'oferir les mateixes prestacions als immigrants irregulars, sí han d'oferir l'accés a l'assistència sanitària, on s'inclou la de caràcter urgent, l'essencial i per a embarassades. També a la justícia, mecanisme que permet a les persones fer reclamacions o rebre indemnitzacions, per exemple a causa d'un accident de treball; però també tenen barreres per fer valer els seus drets als tribunals. Quant a l'accés a l'educació, pot ser que alguns xiquets no es puguin matricular en escoles públiques per falta de documents.

Hi ha immigrants irregulars no expulsables per motius jurídics o pràctics, però, generalment, no és una situació comuna. A Espanya viuen 5.947.106 immigrants (12'75% de la població). Aquestes dades van ser publicades per l'ONU. D'aquesta quantitat només 25.251 són immigrants irregulars (un 4.5% del total d'immigrants). Com es pot observar, les xifres no són com normalment la gent pensa.

Sofia Garrido 3r ESO C

En conclusió, la informació que normalment circula no és real i tampoc és objectiva. Així és com es genera el racisme i la xenofòbia al país, ja que es generen a causa de comentaris sense informació oficial.

Anaís Redondo López 3r ESO C

Mediterrani

Més de mil persones han mort al Mediterrani durant 2018

L'Associació Pro Drets Humans d'Andalusia (APDHA) ha presentat un informe en el qual denuncia la vulneració de drets humans a la qual s'enfronten les persones migrants en la Davantera Sud. Espanya és la tercera via d'entrada a Europa pel Mediterrani, de persones immigrants i refugiades, després d'Itàlia i Grècia.

En 2018 van arribar 64.120 immigrants, més del doble que l'any anterior, però les 1.064 morts recollides en l'informe suposen quatre vegades més que les registrades en 2017. Les víctimes del 2018 són les mateixes que les de la suma dels cinc anys anteriors. Aquesta situació hauria de ser del tot inacceptable en una societat democràtica, ja que vulnera l'article 13 de la Declaració Universal dels Drets Humans, que diu:

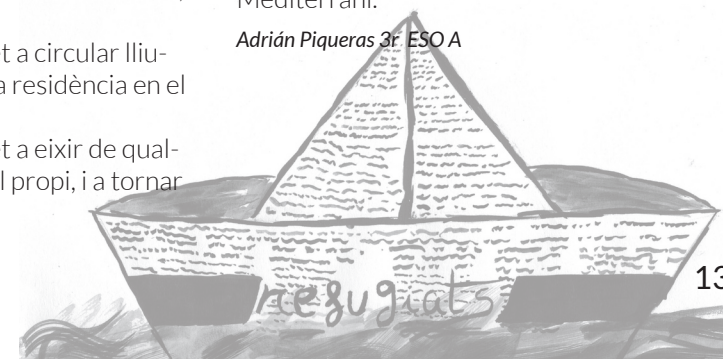
1. Tota persona té dret a circular lliurement i a triar la seua residència en el territori d'un Estat.
2. Tota persona té dret a eixir de qualsevol país, fins i tot del propi, i a tornar al seu país.

Vega Puchades 3r ESO C

El coordinador de l'àrea de migracions de la *APDHA, Carlos Arce, ha explicat que “les polítiques de gestió de fronteres s'estan construint sobre mentides i falsedats” perquè “no s'està vivint una invasió migratòria”. De fet, des de 2015, han descendit un 90% les arribades de persones migrants a Europa”. Per a l'Associació, “l'accés legal a Espanya hauria de contemplar-se en les polítiques migratòries i de fronteres, la qual cosa garantiria menys morts, menys riscos, menys tràfic d'éssers humans, menys vulneracions de drets humans i menys sofriment”.

Aquesta falta de respecte als drets humans es materialitza en el control i la limitació de Salvament Marítim, el projecte d'expulsió de milers de persones en situació irregular o de deportació de la infància migrant, el bloqueig del vaixell “Open Arms” i “Aita Mare”... i altres actuacions que venen practicant els successius Governos espanyols i la mateixa UE, mentre continuen morint desenes o centenars de persones al Mediterrani.

Adrián Piqueras 3r ESO A

El pesquer de Santa Pola

Els Durá han rescatat gairebé un centenar d'immigrants en 12 anys i els han acollit al territori més menut: el seu vaixell.

“Es van llançar a l'aigua, desesperats, fugint d'una patrullera líbia. No podíem deixar-los allà, era la nostra obligació rescatar-los. Jo no deixo ningú ofegar-se davant de la meua mirada”, explica a EL PAÍS Pascual Durá, patró del Nuestra Madre Loreto, a través del telèfon satèl·lit del vaixell.

Eren els huit de la vesprada del 22 de novembre quan el mariner, de 29 anys, es va trobar davant la dramàtica escena i va cridar al seu cap, Josep, que també és son pare. Fa 12 anys, Josep Durá va afrontar la mateixa situació a bord d'un altre pesquer anomenat Francisco i Catalina.

Pare i fill van decidir que el millor era no moure el pesquer fins rescatar els naufragats “perquè l'hèlix podia devorar-los”. Durá fill va pujar 12 immigrants a bord, tants com membres té la seua tripulació.

El 2006, en van ser 51. I el 2007, van fer un altre rescat, amb 26 més. Gairebé un centenar d'immigrants van tindre la sort d'entropessar en alta mar amb aquesta família de Santa Pola (Alacant). En totes les ocasions, hauria sigut més fàcil mirar cap a un altre costat, però totes les vegades, els Durá van decidir acollir-los en el territori més menut: el su vaixell.

Els immigrants que Josep, el pare de Pascual, va rescatar el 2006, entre ells una embarassada i una xiqueta de dos anys, van relatar a la tripulació que almenys dos vaixells havien passat de llarg per davant de la seua pastera a la deriva. José guarda encara les cartes que li van escriure a bord. *“Gràcies als espanyols que m'han salvat de la mort. Portem Espanya a la nostra sang per sempre”,* els diu un eritreu en un enrevessat anglés. *“Han demostrat gran humanitat”,* es llig en una altra nota, en francès.

El Francisco i Catalina va haver d'esperar una setmana per pescar mentre cinc països negociaven el repartiment dels naufragats. La [Nostra Mare Loreto](#) va esperar durant nou dies. Dissabte va decidir posar rumb a Espanya amb els immigrants a bord després que el president del Govern, Pedro Sánchez, suggerira que els deixara a Líbia. Finalment, quan ja portaven diverses hores de camí de tornada, van rebre una comunicació de Salvament Marítim informant-los que tenien autorització per dur-los a Malta. (El País, desembre de 2018)

Investigant un poc més, vaig saber que havien tingut por que se'ls acabara el menjar ja que, en pujar els immigrants, havien multiplicat per dos les boques a alimentar, que havien passat una forta tempesta que va fer perillar la seua vida i que, metrestant, els governs europeus evitaven que el pesquer atracara en cap dels ports europeus. Pretenien que tornaren al lloc d'on havien fugit arriscant la seua vida.

Com havien pogut deixar-los tants dies a la deriva en la mar? Com no havien fet el necessari per a posar-los sans i estal-

vis portant-los al lloc més a prop d'on estigueren? Com havien pogut deixar-los abandonats?

Jo pense que els governs europeus ho han fet malament ja que han actuat molt tard i han posat en perill la vida de moltes persones. Entre elles, la de la tripulació del vaixell, ciutadans espanyols. Evidentment, la solidaritat i la humanitat és característica dels ciutadans, no dels governants. I això ens pot fer plantejar-nos moltes qüestions, no?

Aroa Jarque, 3r ESO A

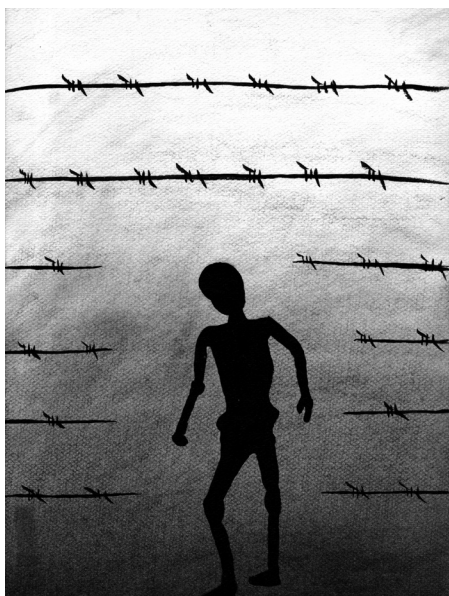
Lucía Carrión, 3r ESO B

Migrants. Vida a Espanya i als camps de refugiats

El 47,2% dels immigrants que viuen a Espanya són inquilins, no propietaris dels habitatges on viuen. El 19% habita en condicions d'amuntegament (en cases de grandària molt més reduïda que les cases on viuen els espanyols, menys de deu metres quadrats per persona), i un 0,9%, 12000 persones usen la fórmula del "llit calent" (pagar per tindre el dret a dormir en un llit per hores). Així es reflexa en l'estudi Immigracions i vivenda a Espanya.

La vida en un camp de refugiats

Els camps de refugiats acullen persones que han fugit del seu país per salvar la seua vida. En principi, es tracta d'una opció d'allotjament temporal, mentre acaba la guerra al seu lloc d'origen o

aconsegueixen els papers per instal·lar-se en un altre país. Però no sempre és així. Moltes vegades el conflicte s'allarga durant mesos o anys, de manera que els camps de refugiats acaben convertint-se en xicotetes ciutats que han d'oferir tot tipus de serveis: escoles, hospitals, sistemes de distribució d'aigua corrent... Les condicions poden ser molt diferents d'un camp a un altre.

En l'actualitat, més de 3 milions de persones viuen en camps de refugiats, mentre que molts altres viuen en campaments o assentaments temporals prop de les ciutats.

Aquests són els camps de refugiats més grans del món.

1. Kutupalong (Bangladesh): més de 600.000 refugiats
2. Dadaab (Kenya): 245.616 refugiats
3. Kakuma (Kenya): 184.550 refugiats
4. Zaatari (Jordània): 77.781 refugiats
5. Yida (Sudan del Sud): 70.331 refugiats
6. Katumba (Tanzània): 66.416 refugiats de Burundi
7. Pugnido (Etiòpia): 63.262 refugiats
8. Panian (Pakistan): 62.262 refugiats afganesos
9. Mishamo (Tanzània): 55.380 burundesos

Vanessa Botella 3r ESO A

Melibeia Beltrán 1r BAT B

El cas de Síria

La migració és un dels temes més polèmics de l'actualitat; en concret, els migrants de Síria.

Fugen d'una guerra civil que dura ja huit anys. Han sigut testimonis de massacres i matances, de xiquets torturats, morts i obligats a actuar com a escuts humans. Milers de persones d'origen siriana arriben cada dia a les costes europees en busca d'una vida millor. Han arribat dalt d'unes barques carregades amb un centenar de persones entre adults i xiquets, en ocasions de tan sols uns mesos, han travessat el mar que separa el seu país d'Europa i s'han exposat a morir en el trajecte.

La Unió Europea ha acordat una sèrie de mesures per poder fer front a aquest greu problema: resoldre les causes que el provoquen i incrementar en gran quantitat l'ajuda a les persones que necessiten assistència, tant dins del país com fora. D'açò s'encarreguen les ONG com ACCEM, LA CAMBRA, ACCIÓN FAMILIAR... que els proporcionen menjar, un lloc on poder dormir, atenció en tot el que necessiten...

Encara que alguns països no accepten la seua acollida i han de tornar-se'n a Síria o anar-se'n cap a un altre país.

Cal acceptar tot el món amb les seues qualitats, entendre els seus problemes i intentar buscar una solució per fer una societat millor i que tots els països estiguen en pau.

Carmen Martínez 3r ESO B

Aroa Jarque 3r ESO A

Amèrica Llatina

La migració a Amèrica Llatina

La immigració ha estat causant problemes en pràcticament tot Amèrica Llatina per culpa dels problemes a Veneçuela i Nicaragua. No és nou que a Veneçuela i Nicaragua hi haja problemes, per això moltes persones, en un intent desesperat de traure endavant la seua vida, migren.

Pels problemes, la gent ha començat a migrar als països amb què comparteixen frontera. En el cas de Veneçuela: Brasil, Colòmbia i Guaiana. I en el cas de Nicaragua: Costa Rica, El Salvador i Guatemala. Fins ací tot bé, però aquesta migració massiva ha provocat que els països afectats per la migració no estiguen a favor i s'ha creat una xenofòbia que ha arribat fins a protestes als carrers de Costa Rica amb esvàstiques i simbologies insultants.

país on vols anar. Així i tot, has de fer uns tràmits burocràtics impressionants, tant la persona a Cuba com la persona a l'altre país. Per exemple, imaginem que la persona de l'altre país siga espanyola. En primer lloc, cal que aquesta t'envie una carta d'invitació. Però has d'esperar uns quants mesos per a validar la carta, però encara així, no saps si et deixaran eixir del país o no. La forma més habitual és concertar matrimonis pactats per fer els papers i després cadascú pel seu camí.

Els mateixos cubans encara no tenen constància del motiu pel qual han de passar per tot aquest procés; però, per sort, la vida a Cuba ha millorat respecte a altres temps. Encara que queden grups de mafiosos que porten a persones en pasteres a Miami i a les costes dels Estats Units per a començar una vida allí.

Isaac Valiente Llancel 3r ESO C

Cuba i la migració

A Cuba, des de fa un temps, si no tens una economia molt bona, no pots eixir del país per a viure en un altre. Es pot anar a l'estranger per motius d'estudis, treball o turisme, però no per a viure. Els mètodes per a poder eixir-ne per a viure són: estar casat o casada amb una persona que tinga la nacionalitat del

Paula Pineda 3r ESO B

El cas de Veneçuela

Es produeix una migració quan un grup social, humà o animal, realitza un trasllat del seu lloc d'origen a un altre on considera que millorarà la seua qualitat de vida. Implica un canvi d'entorn social, polític i econòmic diferent. Segons la CONAPO (Consell Nacional de Població), en termes socials humans, una migració és el desplaçament de persones des del seu lloc de residència habitual cap a altra. Segons el punt de vista, aquesta pot ser emigració (si es deixa el propi país) o immigració (si s'ingressa a un país estranger). Aquest és un fet que ha estat present en tota la història de la humanitat i que actualment continua existint degut a causes molt variades: polítiques, econòmiques, etc. I fins i tot per algun tipus de catàstrofe o tragèdia natural. Cada any migren milions de persones en el món per unes circumstàncies o raons diferents i amb destinacions variades. Però jo vaig a parlar d'un tipus de migració molt polèmica hui en dia: l'emigració veneçolana.

L'emigració veneçolana es refereix a la mobilització dels veneçolans del seu país natal als països del continent americà i Europa durant les presidències d'Hugo Chávez i Nicolás Maduro.

En l'actualitat, més de 2,3 milions de persones han migrat des de Veneçuela a altres països i la xifra no deixa de créixer des de l'any 2005; durant els primers anys, només van migrar les famílies amb una bona posició econòmica, però, ara, famílies de tot tipus recorren molts quilòmetres per poder aconseguir una vida millor. La causa d'un moviment de tal magnitud és l'actual crisi social i el deteriorament de l'economia (una "guerra econòmica" segons el govern); encara que el govern volia encobrir aquest fet, els organismes internacionals van percebre un augment en els índex de pobresa, escassetat de recursos i pèrdua de poder adquisitiu del ciutadà veneçolà. Això es va confirmar quan el Banc Mundial va confirmar que Veneçuela va baixar en el PIB (Producte Interior Brut) un 14,5 % en 2015, unes dades vertaderament preocupants.

Com a conseqüència del deteriorament social, molts veneçolans i veneçolanes optaren per intentar cobrir les seues necessitats canviant els seus hàbits alimentaris per altres de cost menor, realitzar dobles jornades laborals i la més extrema de totes, emigrar per aconseguir la supervivència.

Els majors països receptors d'aquests immigrants són:

- Colòmbia (1,15 milions de persones)
- Perú (635.000 persones)
- Estats Units (418.366 persones)
- Espanya (208.333 persones)

En resposta a aquest fenomen, moltes organitzacions i països han posat de la seua part per intentar ajudar la ciutadania veneçolana. L'Organització Internacional de les Migracions ajuda mitjançant la identificació i reubicació en Brasil, l'ACNUR ges-

tiona els nous refugis a Brasil, el Programa Mundial d'Aliments finança amb ajuda alimentària a Colòmbia, i molts països de Llatinoamèrica han arribat a un acord per facilitar treball als que abandonen la República Venecolana.

Per últim, no hem d'oblidar que els immigrants s'enfronten a situacions molt adverses i que estan sotmesos a molta pressió social i econòmica. No saben si seran acceptats al país on migren i hui en dia és molt comú veure discriminació cap als immigrants. Moltes persones diuen que "s'emporten el treball" o que "són uns incultes i no tenen estudis"; en realitat, més del 60% de la població migrant té estudis superiors i moltes persones qualificades han de treballar en feines molt pesades. Per exemple, hi ha joves que no van poder acabar els seus estudis a causa de la situació educativa i ara han de buscar treball obligatòriament per poder mantenir-se, també hi ha metges i metgesses que no poden exercir la seua professió inicial perquè "no estan ben qualificats", i com aquests hi ha milions de casos. Sincerament, em pareix una falta de respecte tindre tants prejudicis cap als immigrants, especialment als llatinoamericans, perquè es troben en circumstàncies difícils i hauríem d'ajudar-los com a humans racionals que som. Al cap i a la fi, no és el mateix quan un veneçolà emigra a Espanya per aconseguir treball i un espanyol emigra a Alemanya per la mateixa raó?

Marta Valera 3r ESO C

Anaís Redondo 3r ESO C

Les ONG

-Què és una ONG i a què es dedica?

Una ONG que es dedica a la migració és una associació no governamental que defén la integració de persones migrants als seus països d'arribada, sobre tot dels que se'n van del seu país buscant una vida millor. Defenen els seus drets, donant-los un lloc on viure i assistència mèdica per a afavorir la seua inclusió legal al país on arriben. Aquest fet de la legalització és difícil i moltes persones arriben en condicions inhumanes. Les ONGs han aconseguit col·locar les seues propostes d'atenció als drets humans en la discussió pública, per la qual cosa s'han convertit en actors amb capacitat simultània per pressionar al govern i assistir-lo en la política i gestió migratòria.

-Un dels casos més polèmics:

El 15 de març del 2018 el vaixell de salvament de la ONG Proactiva Open Arms va rescatar, en aigües internacionals entre Líbia i Itàlia, a dos "gomones" en les que hi havia un total de 218 persones. Enmig del segon rescat, una patrullera dels guardacostes de Trípoli es va interposar i va amenaçar de mort als voluntaris si no els entregaven les dones i els menors que portaven a les llanxes de salvament. Després d'hores de persecució, l'embarcació líbia els va permetre anar-se'n. A partir d'això, el vaixell va ser immobilitzat durant un mes en instàncies de la fiscalia italiana, que estava investigant l'ONG per afavorir la immigració clandestina i l'organització criminal.

Maria Mezzotero Usagre 3r ESO B

Paula Martín 3r ESO A

-Què pensa la UE sobre la migració?

La Unió Europea pensa que la migració és un dels problemes més greus existents en l'actualitat. A partir de 2015 i 2016, la UE ha experimentat una afluència de refugiats i migrants precedent. Més d'un milió de persones han arribat a la UE, la majoria fugint de la guerra i el terror a Síria i en altres països.

-Com actua i conseqüències:

La UE ha acordat una sèrie de mesures per a fer front a la crisi, entre les que inclouen tractar de resoldre les causes profundes d'aquesta, així com incrementar en gran mesura l'ajuda a les persones que necessiten assistència humanitària tant dins com fora de la UE. S'estan prenent mesures per reubicar als sol·licitants d'asil que ja es troben a Europa, reasentar les persones necessitades dels països veïns i tornar les persones que no compleixen els requisits per a acollir-se a l'asil. La UE està millorant la seguretat de les fronteres, lluitant contra el tràfic il·lícit d'emigrants i oferint vies segures per a que les persones puguen entrar legalment en la UE.

Com a conseqüència hi ha una amenaça de divisió de la UE entre els països del sud, que són els que reben més migrants; i els del nord, que no volen rebre'ls.

Prejudicis i estereotips

•Hi ha prejudicis i estereotips referits a la migració?

És clar que hi ha, són ferramentes per a explicar una realitat parcial i generalitzada. Es

formen fent referència a una part d'eixa realitat i per això són difícils de combatre i de desmuntar.

A més, no únicament s'utilitzen en un sol país.

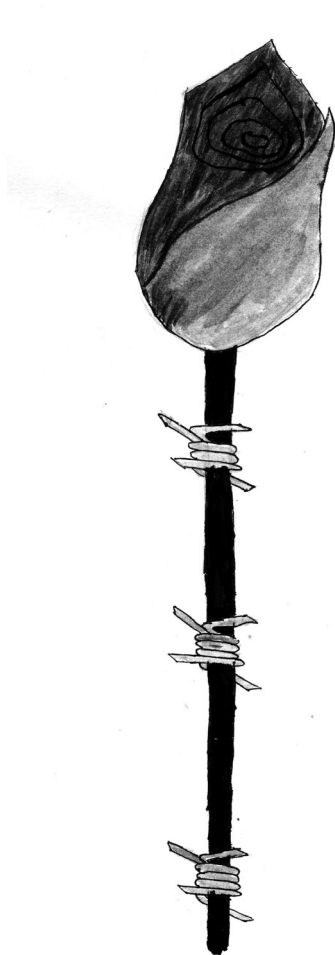
La història, la cultura i les relacions internacionals fan que cada país i dins d'aquests, cada col·lectiu o grup de persones tinga una visió sobre altres col·lectius, religions, països...

•Hi ha hagut crisi migratòria a Europa?

També coneguda com a crisi migratòria del Mediterrani, és una situació crítica que va ser més intensa en el 2015, amb l'increment del flux descontrolat de refugiats sol·licitants d'asil, migrants econòmics i immigrants en condició de vulnerabilitat que, en conjunt, comparteixen les vies de desplaçament irregular a països de la Unió Europea.

El dia 21 de desembre del 2015, més de 1 006 000 persones havien estat en Europa, de les quals, 942 400 havien sol·licitat asil polític. D'altra banda, 3406 persones havien mort intentant-ho.

Ariadna Moreno 3r ESO C

Pablo Mestre 3r ESO B

Tòpics i prejudicis al voltant de la immigració

Els prejudicis són les conclusions que traiem sobre les coses i les persones abans de tindre el coneixement suficient. De vegades poden ser encertades, però en general estan basades en idees erròniament i falsament preconcebudes. Els prejudicis socials que estigmatitzaven injustament certs grups de persones han sigut una constant en la història de la humanitat.

Estos són alguns dels prejudicis socials més habituals sobre els refugiats i per què són falsos:

Porten malalties:

S'han propagat rumors que l'augment de les malalties contagioses a Europa és a causa de l'arribada d'immigrants. L'ONU va afirmar que no hi ha cap associació sistemàtica entre migració i la importació de malalties infeccioses. El risc d'importació d'agents infecciosos rars i exòtics com els virus de l'Ebola, Marburg i Lassa o el MERS a Europa per refugiats o immigrants és extremadament baix.

Augmenten la criminalitat:

Potser l'argument xenòfob més habitual contra els refugiats és que augmenten la criminalitat. La Policia de països com Alemanya ha insistit en més d'una ocasió que no hi ha relació entre augment en la població refugiada i l'augment en el crim.

Terroristes infiltrats:

Arran dels últims atemptats terroristes a Europa, algunes veus han assenyalat els refugiats de religió musulmana com a potencials terroristes.

No obstant això, molts dels refugiats d'Orient Mitjà, majoritàriament musulmans, fugen de les seues llars precisament per este fenomen. Segons el Centre Nacional Antiterrorista d'EUA, entre el 82 i el 97% de les víctimes del terrorisme en el món són musulmans. Açò no impedis que continuen sent víctimes d'este prejudicis d'una manera completament injusta.

Cobren més subsidis de l'Estat:

Un altre argument molt estès contra la immigració i l'acollida de refugiats és que acaparen els subsidis posant en risc la viabilitat de l'Estat de benestar. La veritat és que no hi ha dades que protegissen esta afirmació. Més bé al contrari, hi ha diversos estudis que assenyalen els no nacionals com menys beneficiats dels subsidis estatals. Més enllà d'açò, el paper que poden jugar els immigrants i refugiats en el manteniment de l'Estat de benestar a Europa és fonamental. Amb una població clarament envellida, l'arribada d'un reforç demogràfic jove garantiria la viabilitat del sistema durant diverses generacions

OPINIÓ PERSONAL SOBRE LES ONG

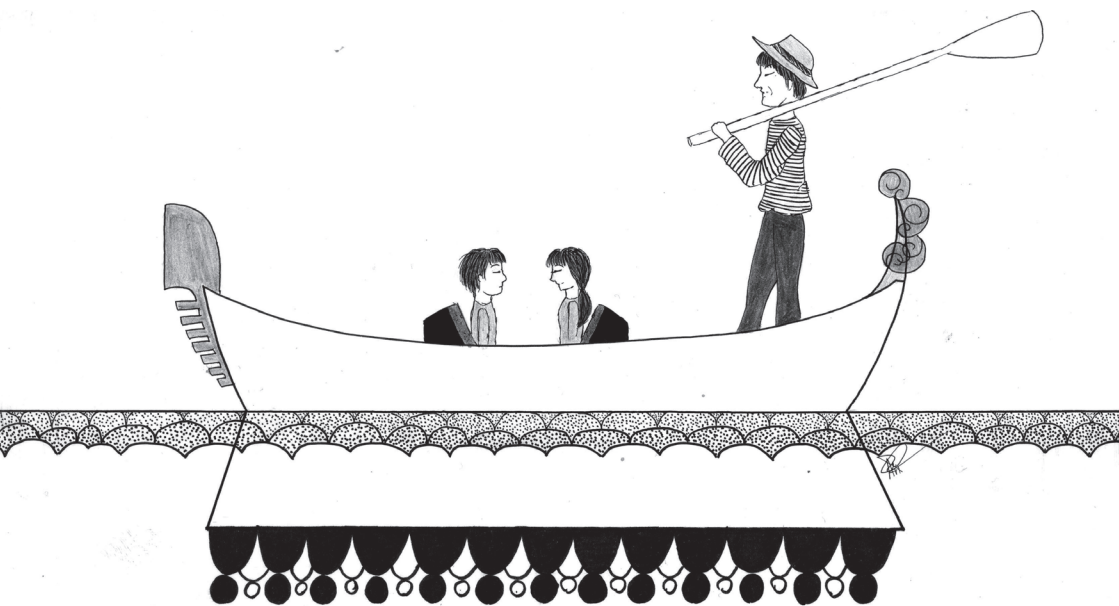
Jo crec que és molt important ajudar els països pobres i ningú dubta del paper humanitari que realitzen aquestes organitzacions, constituïdes sense intenció de lucrar-se, però hi ha alguns problemes amb les organitzacions benèfiques i les ONG que molta gent ignora o no sap. Un dels problemes és que, en molts

casos, els diners recaptats per a l'ONG no va als llocs adequats. Els diners normalment van als governs, però en molts països pobres en què hi ha governs corruptes, aquests es queden amb tots els diners. A més, pel que respecta als països en guerra, és encara més difícil saber exactament on van els diners. El govern és capaç de negar ajuda i aliments per a qualsevol que no estiga d'acord amb ell.

També crec que les ONG o les organitzacions benèfiques actualment s'han convertit en una forma de moda. Hui en dia és molt popular que les celebritats ajuden països pobres a través de les ONG i a vegades l'activisme és molt efectiu, perquè la gent, al veure els seus "ídols" ajudant, la gent s'anima. Però encara així, hi ha celebritats que ho fan tan sols per a millorar la seua pròpia imatge, i no s'interessen molt per saber si els diners van a les persones adequades.

Però, en qualsevol cas, no són culpables aquestes organitzacions del mal ús que fan alguns governs o algunes persones dels diners donats, sinó aquelles persones que no tenen moral ni escrúpols.

Diyae Bouiyeb Kened 3ESO A

Ariadna Moreno 3r ESO C

Desmuntant tòpics

Quan parlem de migració, la majoria de nosaltres ho veiem com una amenaça contra la nostra societat i comoditat, però tot açò són tòpics i estereotips socials que hem d'evitar. Hui us destaparé alguns dels tòpics més comuns que solem creure i dir.

El primer tòpic que m'agradaria desmuntar és: **"Ens envaeixen, el nombre dels que arriben en pasteres es multiplica cada any"**

Aquest és fals. Encara que la societat espanyola té la falsa percepció que un 21,5% de la població és migrant. La realitat, és que el percentatge real de persones estrangeres no comunitàries és del 5,5%. Un alt percentatge de la població creu que es produeixen arribades massives o allaus de persones estrangeres que arriben en pasteres o piragües, quan la realitat és que aquesta via suposa tan sols el 0,5%.

El segon tòpic que vull desmuntar és: **"Son terroristes, ens roben, amenacen els nostres valors"**

Aquestes persones es desplacen perquè fugen de guerres, dels rigors del canvi climàtic, i també de terroristes, a la cerca de millors oportunitats, enfrontant milers d'adversitats que imposa l'absència de vies segures i legals per a migrar. Si foren lladres i terroristes, com s'explica que Espanya i Europa estiguen entre els territoris més segurs del món?

I finalment però no menys important, volia desmuntar el tòpic de: **"No és possible que hi haja papers per a tots els**

africans que arriben a Europa, els serveis d'atenció estan desbordats..."

Açò tampoc és veritat. En primer lloc, l'arribada de refugiats desplaça els nadius cap a ocupacions més complexes i amb un menor contingut de tasques manuals. En segon lloc, s'estima un efecte nul o positiu sobre el nivell d'ocupació i salaris dels nadius. Finalment, s'observa que estos efectes persisteixen en el temps. Els autors conclouen que els resultats responen al fet que els treballadors immigrants tenen característiques diferents de les dels nadius, i per tant no són substituïts perfectes en el mercat de treball.

Andrea García 3r ESO C

Marta Valera 3r ESO C

Més tòpics

Actualment, 191 milions de persones viuen fora del seu país. D'elles, el 49% són dones (95 milions).

En el cas dels països desenvolupats, és majoritàriament migració masculina. A Europa habiten el 34% dels migrants de tot el món; a Amèrica del Nord, el 23%; a Àsia, el 9% i a Amèrica Llatina, el 3%.

Molts d'ells no han tingut opció i han hagut de superar molts obstacles perquè en arribar a un nou país, els jutgen tan sols per no haver nascut en aquest, amb comentaris del tipus...:

- "Ens estan envaint"

El missatge que ens estan venent els mitjans de comunicació és fals. "Ens envaïxen centenars de pasteres", afirmen.

Però no és veritat, aquests immigrants tan sols representen l'1%. La majoria arriben en avió o per carretera.

- "Amb l'arribada d'immigrants, Espanya és un país més insegur"

Estan culpant els migrants de la majoria dels delictes, sent que entre 2002 i 2006, el nombre de delictes ha disminuït un 22'7%, i la migració del país ha crescut un 86'5% segons dades oficials del ministeri d'Interior

- "Ens lleven el treball"

Això és fals, ja que ells opten a treballs per davall de la seua preparació.

Aquests són només alguns dels tòpics que he escoltat i, sens dubte, són falsos.

En conclusió, la migració no fa mal a ningú i n'hi ha moltíssim casos i varietat de circumstàncies o raons per efectuar-la

Vega Puchades Martorell 3r ESO C

Carla Sanchis 3r ESO C

Motius professionals

Entrevista

Ja hem vist que la migració és el moviment de població que consisteix a deixar el lloc de residència per establir-se en un altre país o una altra regió, i que una de les causes que la pot provocar és un motiu professional: la persona migrant anirà a un altre país per poder desenvolupar millor la seua carrera professional, ja que en el seu país no troba les oportunitats professionals que busca.

A continuació us oferim una entrevista amb Kristina Vázquez Fernandez.

A quin lloc vas migrar?

A Moçambic, Àfrica.

Per quins motius?

Motius professionals. Sempre m'havia interessat els treballs d'ajuda humanitària i m'hi havia format professionalment. En aquell moment, a Moçambic hi havia una greu crisi socio sanitària per l'increment dels casos per infecció de VIH i es necessitava personal sanitari per afrontar-la.

Com descriuries breument l'experiència?

La descriuria, com la més impactant de la meua vida, tant professionalment com personal. Una experiència única, sorprenent, enriquidora en tots els aspectes, i també molt dura (per la duresa

de les condicions de vida de la gent, un sistema sanitari molt deficient i, com a resultat, el difícil accés de la població cap a l'atenció sanitària, i la desigualtat entre riqueses extremes i pobres absolutes)

Quines van ser les teues millors experiències? i les pitjors?

Les meues millors experiències...la majoria! Sense dubtar, em quede amb el cor de la gent que vaig conèixer allà, els seus paisatges, músiques, cultura en general. A l'àmbit professional, la realització absoluta i un aprenentatge únic. Però com a millor, millor, millor experiència, els naixements de les meues filles. Les pitjors experiències, el sentiment d'impotència de vegades davant tanta desigualtat, per tanta falta de recursos, i tanta pobresa al voltant. Un exemple, veure morir als teus braços un xiquet d'any i mig... de fam!

Com vas viure el retorn al teu país?

El vaig viure intensament. Mescla d'emocions... felicitat de retrobar-te amb la teua gent, el teu país amb els seus costums... i profunda nostàlgia pel deixat enrere. Va ser un període d'adaptació complicat, fins i tot professionalment parlant. Esperem que aquesta entrevista us haja resultat interessant i que pot ser que algú decidisca imitar aquesta experiència.

Nhelety Vázquez 3r ESO C

Entrevista als meus iaïos

Aquesta entrevista l'he feta als meus iaïos, Juan Hidalgo i Antonia Sánchez, que van emigrar des de Còrdova fins a Quart de Poblet, València, l'any 1972.

De què treballàveu a Còrdova?

Treballàvem al camp, recollint dacsa i ens alçàvem a les quatre del matí i caminàvem sis quilòmetres fins a un poble on estaven els camps.

Abans d'emigrar, vivíeu en la ciutat o en un poble?

Juan: En un poble, Posadas.

Antonia: En un poble, Hornachuelos.

Quin any va arribar a València?

Juan: L'any 1972.

Antonia: L'any 1973.

Què us va portar a vindre a València i a haver d'emigrar?

Juan i Antonia: Perquè l'economia estava molt malament i treballàvem molt i durament per a cobrar poc.

Amb qui va vindre i amb quines coses va arribar?

Juan: vaig vindre sol i em quedí a la casa d'un cosí meu fins que vaig trobar treball. Vaig arribar amb 1000 pessetes i roba. i ja lloguem un pis?????

Antonia: Quan Juan va trobar treball, ja vam fer tota la mudança des de Còrdova i ens vam vindre tota la nostra família a València.

Com va vindre?

Juan i Antonia: Vam vindre en tren.

Què va ser el primer que féreu quan va arribar?

Juan: Agafar un taxi i anar a Quart a casa del meu cosí.

Antonia: Ens van acollir Juan i el seu cosí i ens vam quedar uns dies a sa casa.

Teníeu alguna formació acadèmica?

Juan: No, només sabia llegir, sumar, restar, multiplicar i dividir.

Antonia: No, jo encara sabia menys encara perquè quan era menuda mon pare ens portava a collir verdures depenent de la temporada i quasi no anava a l'escola.

Teníeu por de no trobar treball a València i quedar-vos sense res?

Juan: No, sabia que anava a trobar treball.

Antonia: No, jo i la meua germana anàrem al mercat central a demanar treball fins que trobàrem una senyora que ens volia per servir-la.

De què va començar a treballar, com va ser el vostre primer treball?

Juan: Comencí en una empresa fent pilars de ferro per les finques, però més tard m'ajuntí amb uns obrers i és del que vaig treballar fins que em vaig jubilar.

Antonia: Jo vaig començar d'interna en una casa però no em donaven quasi de menjar, perquè ells tenien molts diners i sempre menjaven fora de casa. Només vaig poder, me n'aní d'aquell lloc.

Vau percebre algun tipus de discriminació per no ser d'aquesta ciutat?

Juan i Antonia: No, la veritat.

En algun moment va pensar a tornar a

Còrdova?

Juan: No, sols de vacances.

Antonia: No, mai m'ho vaig plantejar.

Vau tindre algun moment en el qual ho passàreu pitjor?

Juan: No, jo sempre he estat bé aquí comparat amb el meu poble.

Antonia: No, sols quan vaig treballar en la casa on no em donaven de menjar, però de seguida me n'aní a una empresa gran com a senyora de la neteja.

Vau aconseguir els vostres objectius a València?

Juan i Antonia: Clar que sí, ací estàvem molt millor i guanyàvem molt més.

Us ha valgut la pena quedar-vos a València?

Juan i Antonia: Per descomptat.

La veritat és que preguntar als meus iaïos què va ser per a ells emigrar, d'alguna manera, m'ha fet poder tindre una altra visió i imaginar com de dur pot arribar a ser sacrificar tantes coses per buscar una vida millor. Crec que aquestes coses són les que ens han de fer pensar que les persones estem per damunt de totes les fronteres.

Hugo Hidalgo 3r ESO C

Nhelety Vázquez 3r ESO C

Entrevista a ma mare

Entrevista a ma mare, Sonia, que procedeix d'un barri de Madrid (Vallecas) com a exemple d'una migració interna i permanent. Representa, també, una mostra d'integració en una Comunitat amb una altra llengua i amb una cultura pròpia.

Quant de temps fa que vas vindre a València?

Vaig arribar a València va vint-i-un anys, concretament el 27 d'Octubre de 1997.

Quin va ser el motiu pel qual emigraves?

Per treball.

Però tu no treballaves a Madrid?

Sí, però estava d'interina i vaig vindre a València a opositar.

I aprovares?

Sí, però sense plaça. Però em cridaren per a treballar molt ràpid, abans que a Madrid i me'n vaig vindre cap ací.

Havies anat a opositar a algun altre lloc?

Sí, ja havia anat també a Galícia, concretament a Lugo, l'any anterior.

I per què després triares aquesta comunitat i no una altra?

Perquè ens vam comboiar a l'escola de Madrid i vam vindre un grup de companys a opositar junts.

Te'n vas vindre tu sola a viure ací?

No, vaig vindre amb el meu marit.

Has pensat alguna vegada tornar-te'n a viure a Madrid?

No, m'agrada més aquesta comunitat, el temps, la gent, les tradicions falleres.

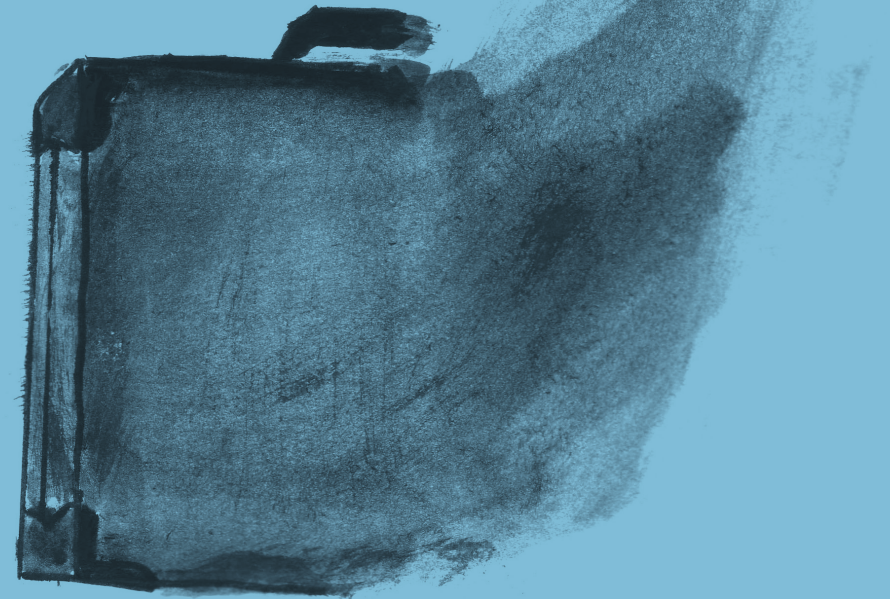
I com vas aprendre valencià?

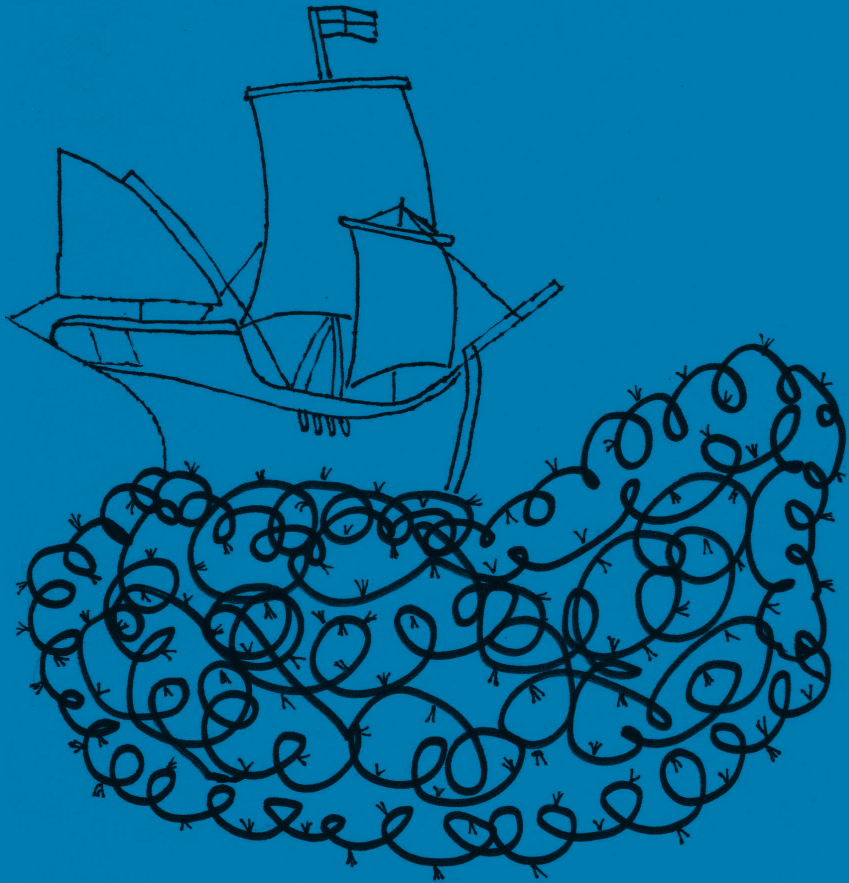
Vaig anar a la universitat i vaig traure primer la capacitació i després el títol de mestre en valencià.

Quina Comunitat t'agrada més?

València, pel temps, perquè hi ha menys gent i especialment per la platja.

Fent-li l'entrevista, he observat que és millor visitar altres llocs, conèixer altres tradicions, vore distints llocs i aprendre idiomes. En definitiva, és una manera d'enriquiment personal a nivell cultural.

IES LA SENDA

AMPA
IES LA SENDA